

— Азъ нѣма да ви ся присмѣхъ, Германе, защото вий сте наскърбены и азъ не щж да ви огорча повече. Да не бы да е Фаншета?

— Не, мамо, не е тя.

— Розета ли?

— Не.

— Кажете ми ъж тогава, защото азъ нѣма да свършыя, ако искамъ да именувамъ тука всичкитѣ момы отъ нашето окръжие.

Германъ наведе главѣтъ си и не можѣ да ся рѣши да отговори.

— Хайде! каза баба Морисъ, азъ ви оставамъ спокоенъ за днесъ, Германе; възможно е утрѣ да ся отворите съ по голѣмо довѣріе предъ мене, или чи вашата посестрима ще бжде по искуена да ви распыта.

И тя прибра панерчето си за да си иде да простре дрѣхитѣ по дървята.

Германъ стори както дѣцата които ся рѣшавать само тогава, когато гледать чи никой вече не рачи да ся занеме съ тѣхъ. Той послѣдова тѣщж си и ѣ именована най послѣ съ треперяніе *Марійкж на бабж Гиллетж*.

Голѣмо бы очудваніето на бабж Морисъ отъ това: Марійка бѣше послѣдняята отъ всичкитѣ момы, които бы могла тя да сж научи. Но тя имѣ тѣнкото благоразуміе да не изрази съ викове очудваніето си, и само въ умѣтъ си да